

Love of Lesbian retorna a les arrels

El cantant de la banda, Santi Balmes, explica els detalls del seu darrer disc, 'El poeta Halley'

Fa una setmana que **Love of Lesbian** ha publicat el seu últim àlbum, *El poeta Halley* (Warner), que presentarà a Madrid del 21 al 23 d'abril. Una setmana després, els dies 28, 29 i 30 d'abril, arribaran a Barcelona, a la sala Razzmatazz.

Love of lesbian. Foto: Noemí Elias

Com et va aparèixer el personatge Halley Star com a protagonista del disc?

Va sorgir a partir del títol *El poeta Halley*, que, més enllà del joc de paraules, fa referència a la inspiració cíclica. Aquest disc es diferencia dels altres perquè el leitmotiv és la recerca de la bellesa poètica, tornar a les arrels i retrobar els motius que ens van portar al món de la música. L'èxit ha estat una conseqüència, no una finalitat. En el nostre camí teníem una banda, escrivíem cançons que ens omplien com a persones i evidentment volíem que les coses ens anessin sempre millor, però va ser com a conseqüència de seguir un instint. El bon resultat del disc 1999 va fer que tot comencés a trontollar. Vius de la música, tens un equip de gent que depèn del mateix projecte, i llavors entres de ple en la *noche eterna*...

És també una referència al teu anterior doble àlbum, *La noche eterna - Los días no vividos* (Music Bus / Warner, 2012)?

Sí, perquè l'èxit de 1999 em va sotmetre a una pressió que es va reflectir en la foscor de les lletres i el cansament vital, fins i tot amb por de fer bases programades a les cançons, per obligar-nos a mantenir el *beat* en actuacions com les de l'Arenal Sound a les 10 de la nit. Em vaig posar en perill, perquè no em podia desviar de la trajectòria. *El poeta Halley* és una reconciliació amb mi mateix. Ja ha passat la tempesta, les aigües s'han calmat... i puc dedicar-me a pensar per què estic ficat en aquest rotllo. Sobretot ara, que estic en una situació més còmoda. És una pregunta molt important.

La cançó és una reflexió madura, com quan cantes 'yo pensaba que aún volaba y era inercia'. Com és cantar als 45 anys per a un públic que cada cop és més jove?

Aquesta és la gran pregunta... Perquè som conscients que hi haurà un moment en què serem menystinguts. Però que baixi la mitjana d'edat del públic no ens ha de provocar rebuig. Hi ha gent a qui li passa, però jo penso, en canvi, que el rejueniment del públic vol dir que és possible que el grup tingui una dècada més per endavant, perquè són els deu anys vitals en què la gent va de concerts, fins que la vida els canvia. I això no ha de condicionar la nostra aposta.

T'hi veus, cantant d'aquí a deu anys?

No ho sé, però penso en artistes amb dècades als escenaris i veig que no actuen condicionats per si tenen davant espectadors més joves o més grans. La meva tasca és demostrar al públic el que he après i com ho faig. Si et trobes en una època en què tens ganes de fer l'idiota, t'acaben valorant per la teva actitud. Seria patètic que féssim coses condicionats pel fet que tenim un públic adolescent, i que m'hagués de moure a l'escenari com un carcamal. Si et mous tal com et sents, no faràs el penós rebutjant el que et toca a cada edat. Volem madurar amb dignitat, i el nou disc està enfocat a interpretar temes que d'aquí deu anys encara tinguem ganes de tocar. A més, també tenim públic de la nostra edat. Hi són, però més enrere, no a les primeres files. Són a l'altura dels tècnics de so, com faig jo quan vaig a un concert.

Quan cantes 'soy tú y eres yo', quin paper representa la persona (Santi Balmes) i el teu personatge (cantant de LOL)?

Penso que tu ets la pedra que has llançat a l'estany, i la gent rep l'onada que provoca, un efecte que ja no pots controlar. Al públic li arriba l'ona; no li arribes tu com a persona. Hi ha un moment en què n'has de ser conscient. Tu has fet el primer llançament, un acte mecànic, però que ja no té res a veure amb el que la gent pot pensar de tu o del teu personatge... És molt guai tenir un personatge, tot s'ha de dir, però nosaltres sempre diem que som estrelles del rock a temps parcial [riu].

Podeu llegir l'entrevista completa a la revista *Enderrock* 246.